

Welkom op onze boerderij!

LINH DANG: 'HET IS **STIL OP DE BOERDERIJ**, HEEL ANDERS DAN IN HANOI, WAAR IK VANDAAN KOM'

'Zestien jaar geleden kwam ik naar Vlissingen voor de opleiding international business management. Aan het eind van die studie leerde ik Jacco kennen. Hij had een verkeerd nummer en stuurde mij per ongeluk een sms'je. Zo kwamen we met elkaar in contact. Jacco is iemand met humor en je kunt met hem over van alles praten. We werden verliefd op elkaar.'

'Het was leuk om de eerste keer te kijken op de boerderij. Ik houd van dieren, al had ik van tevoren geen idee hoe een melkkoe eruitzag. Eenmaal getrouwd vond ik het best moeilijk om op de boerderij te wonen. Het is stil op de boerderij, het is soms een beetje vies en buiten is het vaak koud. En je zit overal ver vandaan. Heel anders dan in Hanoi, de hoofd-

stad van Vietnam, waar ik vandaan kom.' 'Intussen woon ik al tien jaar op de boerderij. Ik ben nu gewend aan het leven hier, al vind ik het nog lastig als een koe ziek wordt of doodgaat. Ik verzorg de kalveren, doe de financiën en help Jacco af en toe. En ik denk mee over de investeringen die we doen. Dat sluit mooi aan bij mijn studie. Toen we in 2008 trouwden, hadden we 60 koeien. Nu zijn het er 120 en hebben we een nieuwe stal gebouwd.'

'Ik houd van mijn boer en onze boerderij en we wonen op een mooie plek. Maar toch voel ik me nog meer een stadsvrouw. Soms moet ik even naar de stad om te winkelen. Dan ga ik naar Goes bijvoorbeeld, of naar Middelburg of Antwerpen. Dan kan ik er weer even tegen. Misschien

naam: Linh Dang (38) • **partner:** Jacco van der Maas (47) • **woonplaats:** Kappelle • **bedrijf:** 120 koeien • **werk:** boekhouding en administratie van een ICT-bedrijf • **geboorteland:** Vietnam

is dat ook wel gewoon een cultuurverschil. In Nederland blijven mensen veel thuis. In Vietnam gaan mensen er meer op uit.'

'In Nederland is alles goed georganiseerd, maar ik houd ook van mijn land. Elk jaar ga ik naar Vietnam en gelukkig komen mijn ouders af en toe naar Nederland. Ik eet ook nog graag Vietnamees: rijst, groente en noedels. Maar biefstuk vind ik ook lekker, net als zuurkool.'

Ze zijn afkomstig uit een ander werelddeel, maar lieten hun geboortegrond achter zich vanwege de liefde. Nu wonen ze op een boerderij in Nederland of Vlaanderen. Hoe is het om als buitenlandse op een rundveebedrijf in de Lage Landen terecht te komen? Vier boerinnen, afkomstig uit Vietnam, Oekraïne, Argentinië en Amerika, heten ons welkom op hun boerderij.

TEKST INGE VAN DRIE

OLENA TARASENKO: 'SOMS MIS IK DE **KERKELIJKE FEESTEN EN TRADITIES** DIE WE IN OEKRAÏNE UITGEBREID VIERDEN'

'Mijn vader was kolonel in het leger van de Sovjet-Unie. Hij was voor zijn werk op verschillende plekken gestationeerd. Mijn jeugd heb ik daardoor in verschillende deelrepublieken van de Sovjet-Unie en in Oost-Duitsland doorgebracht. Daar ben ik geboren. Maar eigenlijk zijn mijn familie en ik afkomstig uit Soemy, een stad in het noordoosten van Oekraïne. Ondanks dat ik een stadsmeisje was, vond ik landbouw en dieren heel leuk.'

'Simon leerde ik kennen tijdens onze studie master of business administration in het Duitse Triesdorf. Na onze masterstudie besloten we naar Vlaanderen te verhuizen. Simon wilde het vleesveebedrijf van zijn vader verder opbouwen.'

'Intussen woon ik bijna acht jaar in Vlaan-

deren. Ik weet niet goed hoe mijn leven eruit zou hebben gezien als ik in Oekraïne was gebleven. Mijn leven heeft hier nu vorm gekregen. Maar soms mis ik wel de tradities en de kerkelijke feesten die in België minder aandacht krijgen. Pasen bijvoorbeeld, dan maakten we paasgebakjes, kleurden de eieren en gingen naar de mis. De infrastructuur is hier wel beter ontwikkeld dan in Oekraïne. En men zegt dat er daar veel corruptie is. Al vind ik dat er hier ook wel veel regeltjes en bijbehorende controleurs bestaan.'

'De taal leren vond ik heel belangrijk. Zonder dat kun je niet integreren. Daarom ben ik daar direct mee begonnen toen ik hier kwam wonen. Snel daarna vond ik een job in een fruitexportbedrijf. Daar heb ik zeven

naam: Olena Tarasenko (32) • **partner:** Simon Knops (31) • **kinderen:** David (5 jaar), Anton (2 jaar) en Arthur (8 maanden) • **woonplaats:** Ransberg • **bedrijf:** 300 runderen en hoevewinkel • **moederland:** Oekraïne

jaar gewerkt. Maar ik heb altijd al een passie gehad om zelf iets op de boerderij op te bouwen, om eigen producten op de markt te brengen. Zo hebben we Prokeshof opgericht, onze hoevewinkel op de boerderij. Nu zijn we al vier maanden volop bezig met de verkoop van ons eigen hoevevlees. En we hebben nog veel plannen ...'

MARIANA SLAGTER: 'MIJN DOCHTER VAN VIJFTIEN RIJDT GEWOON TREKKER, DAT MOCHT IK IN ARGENTINIË NIET'

'Voor mij is het niet de eerste keer dat ik in het buitenland woon. Ik ben geboren in Argentinië, maar Dolf en ik hebben elkaar leren kennen door een uitwisseling via de Ohio State University in Amerika. In 2007 vertrokken we samen naar Argentinië. Dolf ging aan de slag op de boerderij van mijn vader, ik runde het benzinstation van onze familie. Maar we hadden pech: de boerderij kwam door regen drie keer onder water te staan. En dan niet een dag, maar drie of vier maanden lang. Hoe moesten we verder? Juist op dat moment, in 2015, belde de vader van Dolf of we zijn bedrijf wilden overnemen. Toen hakten we de knoop door om naar Nederland te gaan.'

'Het eerste jaar was moeilijk. Mijn kinderen en ik spraken nauwelijks Nederlands. We kenden een paar woordjes: goedemorgen, toilet, kusje. Dat was alles. Maar

nu wil niemand graag terug. Natuurlijk mis ik mijn familie. En ook het drinken van 'mate', een soort thee en de nationale Argentijnse drank, samen met mijn vrienden. Daar heb ik mooie herinneringen aan. Maar hier is het leven rustig. In Argentinië niet, daar had ik zestien werknemers en er was elke dag wel een probleem op te lossen. Het lijkt wel of er in Argentinië veel meer stress is. Hier zijn de mensen blij, iedereen is zo aardig en behulpzaam. De eerste week dat ik in Nederland was, kwamen de burens al langs. En mijn schoonouders voelen als mijn ouders hier.'

'Zelf doe ik op de boerderij nu de kalfjes, net zoals ik dat in Amerika deed. En ik zorg voor de kinderen, voor mijn man en het huishouden. Sinds vorig jaar heb ik zelf ook schapen. Dat vind ik zo leuk. Ik ben begonnen met twee en heb er nu al 33, zwartblessen en bonte schapen. Vol-

naam: Mariana Slagter (46) • **partner:** Dolf Slagter (43) • **kinderen:** Anneke (15), Pieter (12) en Klaas (10) • **woonplaats:** Hoogwoud • **bedrijf:** 70 melkkoeien • **geboorteland:** Argentinië

gend voorjaar zal ik vast druk zijn met alle lammetjes, maar ik kijk er nu al naar uit.'

'De afstanden zijn zó klein hier. De school van de kinderen is lekker dichtbij bijvoorbeeld. In Argentinië moesten we daarvoor veertig kilometer rijden. Wat ik ook fijn vind, is dat mannen en vrouwen hier meer gelijk zijn. In Argentinië tellen vrouwen minder mee. Toen ik klein was, mocht mijn broer bijvoorbeeld trekker leren rijden, maar ik niet. Dat is hier gelukkig anders: mijn dochter van vijftien rijdt gewoon trekker.'

BROOKE VISSER: 'WE VOEDEN ONZE KINDEREN DRIETALIG OP: IN HET NEDERLANDS, ENGELS EN FRIES'

'Ik wilde wat meer van de wereld zien, een andere cultuur ervaren en een nieuwe taal leren. Daarom besloot ik na mijn middelbare school een jaar naar het buitenland te gaan. Via een uitwisselingsorganisatie kwam ik als achttienjarige terecht in een gastgezin in Friesland, bij een jong stel. Het jongste broertje van de vrouw van dat stel was Oedsen. Ik vond hem aardig, maar pas een jaar later – toen ik in Amerika alweer economie en Spaans studeerde en in de zomer een rondreis door Europa maakte – vroeg hij me mee uit en kregen we een relatie.'

'Een jaar lang hadden we een lange-afstandsrelatie. We mailden, belden en chatten. Maar omdat ik me niet zo thuis voelde op de school waar ik studeerde en wist dat het wel goed zat tussen Oedsen en mij, ben ik in de zomer van 2002 naar Nederland gekomen.'

'In Amerika groeide ik op in een buitenwijk van Cincinnati, Ohio. Een boerderij was ik dus helemaal niet gewend. Ik vond het leuk, maar ik geloof niet dat ik in het begin echt in de gaten had wat een boerderij inhield. Dat je keihard moet werken bijvoorbeeld en nooit echt vrij bent. Er is weinig romantisch aan een boerenbedrijf. Aan de andere kant is het wel fijn om iets te hebben waar je samen voor gaat.'

'Op papier is de boerderij een eenmanszaak, maar in de praktijk overleggen we samen. Ook verricht ik veel hand-en-span-diensten, naast mijn werk als communicatiemedewerker voor de Nederlandse Melkveehouders Vakbond. En de ruimte om het huis en de dieren om je heen vind ik heerlijk, ook voor onze drie kinderen.'

'We voeden onze kinderen drietalig op, een hele talenbrij. Mijn man en ik spreken onderling Nederlands, Oedsen praat Fries

naam: Brooke Visser (37) • **partner:** Oedsen Visser (39) • **kinderen:** Martijn (9), Marije (7) en Thijs (5) • **woonplaats:** Bartlehiem • **bedrijf:** 100 melkkoeien • **geboorteland:** Verenigde Staten

met de kinderen en ik Engels. In het begin mengden ze de talen nog, maar nu schakelen ze steeds sneller.'

'Aan de zesjesmentaliteit in Nederland moest ik wennen. In Amerika zijn mensen streberig, ze streven altijd naar het beste resultaat. Een ander verschil: in Amerika is iedereen supergeïnteresseerd in een nieuweling. Hier kijken de mensen wat meer de kat uit de boom. Nederlanders lijken misschien minder gastvrij, maar als ze eenmaal een drempel over zijn, dan is de interesse wel echt gemeend.'

'Welcome to the farm'